

Multa atque præclara olim in dijudicandis hominum moribus atque ingeniis Sermoni tribuere Veteres. *Democritus* Sermonem εἰδωλον τῆ βίης, *vite simulacrum ac quandam velut umbram esse* dicebat. Quâ quidem sententiâ nihil verius potuisse dici autumat *Laertius*. Nullo enim in speculo, ait, melius expressiusque relucet figura Corporis, quàm in sermone pectoris imago repræsentatur. Mirum hinc videbatur *Diogeni*, quod, cum ollam aut operculum non emerent homines, nisi pulsu aut tinnitu exploratum, in emendo homine solo conspectu essent contenti; siquidem homo nullâ ex re apertius cognosci posset, quàm ex oratione. Quum dives quidam filium Adolescentem ad Socratem misisset, et indolem illius inspiceret, ac pædagogus diceret: *Pater ad Te, ô Socrates, misit filium, ut eum videres*. Tum Socrates ad puerum, *Loquere igitur, inquit, ut te videam*. Nec aliter hodie *Physiognomi* sentiunt de loquela. *Stabilis his magnanimum: velox & gracilis, improbum, stolidum & mendacem: tarda verecundum: remissa pacatum & mitem &c.* notat. Sed rectissimè *B. Sperlingio*, ea quidem probabilitatem habere, non necessitatem iudicat; fortiusque præbere de corporis, quàm mentis temperie argumentum. Ita finimus, DEO dicentes

Δόξαν καὶ Αἴνον.

